

Den syn dertil vil man vist have lagt Mærke til, at mit Standpunkt i Kommissionen og her er det selv samme, efter som jeg i mit Votum har sagt, at jeg forbeholder mig som Folkethingsmand at stille Forslag i den Retning. Jeg skulde da vel tro, at der ikke deri var nogen Afvigelse fra min Optræden her. — Med Den syn til Sagens videre Gang og min Stilling overfor Lovforslaget er det en Selvsølge, at jeg ikke vil gaa ind paa det Lovforslag, jeg har været imod andeksteds; men naar jeg har yttret, at den sidste Paragraph maatte være tilstræffelig, tror jeg, jeg har Ret deri. Der opnaas derved, i alt Fald foreløbig, hvad Regjeringen har til Den sigt, nemlig at befri Universitetet fra at opspise sin Formue, og der vindes da Tid for Ministeren til at forberede de Skridt, som det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds med fuld Ret fordrede af ham, idet han sagde, at der skulde Noget for Noget og da talte f. Ex. om Indførelse af Examenkommissioner og andet Saadant. Altsaa, det vindes der Tid til, og Thinget kan da atter overveie, om det endnu maatte være af den Mening at ville undersøge samtlige separate Fonde Stilling, inden det gaar til en endelig Afgjørelse for Universitetets, Kommunitetets eller andre saadanne separate Fonde Vedkommende. Jeg maa altsaa gjøre opmærksom paa, at jeg har samme Mening nu, som jeg har haft i Kommissionen. Lad os foreløbig befri Universitetet for at bruge af sin Kapital, indtil vi faae Sagen nærmere overveiet. Det er det, jeg vil have, og naar der f. Ex. til Finantsloven stilles det Forslag, at mulig Underbalance paa Universitetets Budget dækkes af Statskassen, saa stemmer jeg for det. Det er mit Standpunkt nu, og det var mit Standpunkt dengang. Saa behøve vi jo ikke at regne ud, om det skal være 160,000, 150,000 eller 140,000 Kr. Det behøve vi jo slet ikke at overveie nu, thi det kan jo trækkes frem, naar vi komme til det Udviklingspunkt, hvor vi skulle til at bestemme, om det overhovedet skal ske ved en Formueoverdragelse eller ved et aarligt Tilskud. En Formueoverdragelse forekommer mig næsten at være konist, efter at det gennem den afdøde Professor Nagesens Udvikling er blevet gjort i saa høi Grad evident, at Universitetet ingen Formue har, men at Formuen er Statens. Derfor kan jeg heller ikke se, at der er nogen som helst Grund til at være ængstelig for at lægge saa Meget over til Universitetets Formue. Jeg vil aabent tilstaa, at, naar det har syntes mig, at det var det Rigtigste, navnlig for Statskassens Vedkommende, saa har Grunden været den, at det, naar man har anerkjendt, at Universitetets Formue var Statens Formue, er forekommet mig at være i høi Grad besynderligt at gjøre stor Ophævelse over at lægge en ny Formue ind i en anden Udse. Saaledes som Sagen nu har udviklet sig, er dette efter min Mening

aldeles ligegyldigt, og jeg skal iøvrigt i Anledning af den udmærkede Betænkning, som er fremkommen fra den nævnte Mand angaaende dette Punkt, erklære, at jeg ser ikke, at der længere er Anledning for Thinget til at ønske, at Universitetets og Kommunitetets særlige Bestaffenhed bliver undersøgt gennem en parlamentarisk Kommission. Det er min Overbevisning, at der her er givet af den Dplysning, som kan faas ad nogen Vej, og denne Dplysning har ført til det Resultat, som vi have gjort gjældende i en meget lang Mærkeliste, ja, jeg kan næsten sige, saa længe som Rigsdagen har bestaaet. Dette have vi nu endelig opnaaet, og opnaaet fra den Side, hvorfra Modstanden imod denne Anstuelse tidligere er kommen. Det er jo meget tilfredsstillende for os, og jeg vil derfor sige, at der derved er gjort et Skridt, som kan lette en endelig Afgjørelse i høi Grad. Hvad iøvrigt angaar, hvormeget der behøves o. s. v., da maa jeg overlade dette til den Mand, som har forelagt Lovforslaget; det er ikke min Sag at indlade mig derpaa. Jeg har kun sagt, at ved den Udvikling, som har været fremme i Kommissionen, og ved de Budgetter, som der have været forelagte, var jeg kommen til den Anstuelse, at, naar der overhovedet skulde være Tale om en bestemt Sum, saa var det fornuftigt at gaa til et Beløb af 160,000 Kr. som en aarlig Forsøgelse af Universitetets Indtægt. Med Den syn til, hvorvidt det var rigtigt, naar iøvrigt en saadan Omfordeling skulde finde Sted, at tage Noget fra Sorø Akademi, da har jeg tilsladt mig i mit Mindretalsvotum at udvikle de Grunde, hvorfor jeg fandt, at dette var aldeles naturligt, og jeg skal ikke nægte, at det er med en vis Tilfredsstillelse, at jeg har læst Forhandlingerne i det andet Thing, idet jeg deraf har set, at en Landsthingsmand, som har været Universitetsprofessor, og som har staaet i Epidisen for Statsstyrelsen — hvem denne Landsthingsmand er, skal jeg ikke sige, da jo Enhver kan læse sig det til i Landsthingsstibenden — har fundet, at det kunde være meget naturligt, at man ogsaa tog Noget fra Sorø Akademi. Jeg kan forresten gjerne sige, at det er Krieger; det har været mig hjært at se, at han har tiltraadt min Anstuelse, ligesom ogsaa, at den høitærede Kultusminister har anerkjendt, at det ikke var nogen Umulighed, at man kunde gaa til ogsaa at tage Bidrag deraf. Saaledes som Sagen nu stiller sig for mig, vil hele dette Spørgsmaal om at tage hift fra og her fra rimeligvis ikke i Dieblirket kunne faae nogen praktisk Betydning, og jeg skal ligefrem tilstaa, at, dersom de Udtaleser, som ere fremkomne i det andet Thing, ikke vare fremkomne, saa vilde jeg under Sagens videre Gang have forsøgt, om det ikke havde været muligt at fremme de Forslag, som jeg har fremstillet. Dette frasalder jeg nu, idet jeg holder mig til Finantsloven, og jeg haaber ogsaa, at dette vil blive Resultatet her i